

И тъй, дати не помнѣхъ никъкви, но произшествията сж запечатани толкозъ добрѣ въ ума ми, като да ги гледамъ и сега прѣдъ очитѣ си, щото ако би да вземѣхъ да описвамъ всичкитѣ, бихъ съставилъ цѣли книги.

Въ това врѣме въ Азия Карсъ бѣше падналъ въ ржцѣтъ на Руситѣ, а Гривница бѣхъ превзели нашитѣ Румъжии.

Кога какъ се получавахъ въ нашия станъ такива извѣстия, правѣхме голѣма веселба, както оная подирѣ бойтъ ни при Горни-Метрополѣ.

Когато ние така прѣкарвахме, азъ си мислѣхъ: какво ли правятъ сега женитѣ и дѣцата, родителитѣ или братята на тия солдати, които иматъ такива въ кжщитѣ си? Дали и тѣ тъй се веселятъ, или сж смазани отъ грижи и жалости, и чакатъ да чуятъ какво става съ насъ на бойното поле!

Нашата бригада получи заповѣдъ да подкрѣпи императорската гвардия подъ командата на Генерала Гурко, при прѣвземанieto на Горни-Джбинкѣ.

Съ прѣвземанieto на тоя редутъ се сключваше обсадната верига на Шлѣвентъ, и Османъ Паша, отсѣченъ отъ всѣко сношение съ Цариградъ, ще се принуди да се прѣдаде.

Прѣди атакуванieto на Горни-Джбинкѣ, насъ ни опредѣлихъ да направимъ рекогносцировка къмъ него.

Цѣль день се расхождахме съ топоветѣ си около редута за да извикваме появяванieto силитѣ на неприятеля. Спиряхме се отъ врѣме на врѣме на нѣкоя удобна позиция и му працахме по нѣколко гюллета.

Отъ дѣсно на батареята си имяхме нашитѣ рошнери, отъ лѣво Рускитѣ казаки и кавкаси, за да ни поддържатъ срѣщу всѣко ненадѣйна атака.

Веднѣжъ Турцитѣ излѣзохъ отъ редута и се спуснахъ върху ни съ виковетѣ „Аллахъ! Аллахъ!“, които вече не ни пласахъ, но нѣкакъ и смѣшни ни се виждахъ.

И напестина, да си въобразишъ хиляда, двѣ хиляди души да викатъ често и непрѣкъсвано „Аллахъ! Аллахъ!“, такъвъ викъ е и страшенъ, но сжщеврѣменно и смѣшенъ. Когато нашия викъ „Ура!“ има въ себе си нѣщо по-страшно, по-геройско.